

KARAMPANA

Izlazi u doba atoma i satelita
Cijena pò botilje bira (50.- din.)
Telefon: 275-905-00 (kad dođe automatska)
Telex: 00-13 - Telegrafska adresa: BATOĆ

List-bruškin za freganje, pranje i sumprešavanje

KOTOR, 5 juna 1960

Broj 0-1

RUKOPISI SE PRIMAJU ZA AMBALAZU

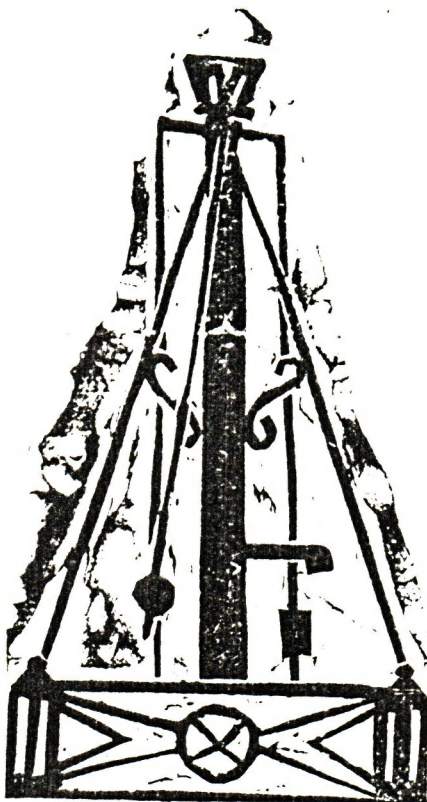
Poštarina plaćena u bodovima

PROLOG „KARAMPANE“

Mile moje Kotorke i Kotorani, evo me jopet među vas u foj poslijed punijeh dvadeset godina mučenja. Uskrsnula sam kao ptica feniks iz pepela, a ne bih ni ovi put izlegla u rondu, da me Tonko nije onoliko potezao za batoć, ravidavao, podmazivao, proširio bužu i uvalio novu cijev, pa sada puštajem vodu bolje no gurle kotorske kad ze kiša. Mnogi me se od vas ne sjećaju, jer su u moju mladost bili deca, a mnogi se ne vole sjećati, jer me po zlu pamte. Moje su ronde u staru Jugoslaviju padale u doba krnevala, kad se jedino smjelo malo slobodnije lajat i brontolavat bez da se svrši u karaklak. Ma je tad ovi moj batoć znao ošinut de treba i kako treba ne milujuć nikoga — od sreskog načelnika do zadnjeg škovicina, pa se u-žao u ovi naš mirni grad učinjet pravi bulikan od smijeha, graje, beštima, suza i škripe zubima, od superbije, a oni je jadni Dušan bio više unutra nego vanka pržuna! Sada mi je intenca da moja voda opere i iznese na vidjelo svu šporkecu što se u nas navatala, da se tako ne bi činjelo unaprijed. Ako nekog od vas ovi moj galijot od batoća i dohvati mrvicu jače — neka se počese de ga svrbi, a oni što su ovi put skapulali neka ne činu roge i druge šporke mote reb-

nutima, jer će i oni uput doći u moje crno libro.

E pa sad, ako vam guštam, a vi pljeskajte, a ako ne — onda fišćajte, ma prijed dobro pogledajte oko se-

be i pod sobom da nema što, jerbo moj batoć daleko doseže!
Ajd u zdravlje!

Vaša KARAMPANA

POZDRAVNI TELEGRAMI

Veseli nas što si opet
Kao nekad mlada,
Mnogo sreće i uspjeha
Tokom daljeg rada!

Kotorani u „inostranstvo“

„Triba bit virtuož
za renjat na svitu!“
Karampano lipa,
Cestitan ti ditu!
Proburdižaj rivom,
Projdi kroz kalate,
Adio i sritno!

Tvoj barba — Pomete

Ako budu htjeli
Da ti batoć svežu,
Obrati se za pomoć

Starom čiku — Ježu

Žalili se pojedinci:
„Kotor nema bivši duhl!“
Ko to kaže? nije tačno!!

Tvoj prijatelj Kerempuh

Nek tvoj batoć svud dosegne,
Oštar ko zmijski jezičak,
Od srca ti želi, bona,

Tvoj kolega Čičak

KARAMPANA PORUČUJE

„PRIMORCU“

Odoše ti dva nájjača stuba,
Dvije nade tvoga mladog klubal
Ne klonite, junaci „Primorci“,
Vodnog sporta prekaljeni borci,
Pa uz pomoć Borka, Đorda, Guda
Pratiće vas opet sreća luda,
Opet ćete ko prije jaki biti
I pehare nove osvojiti!

TONKU

Mostovi su sad prvi na spisku!
Uredi ih pravo po starinsku,
Postavi im grede, kugle i lance
I zadivi domaće i strance!
Nek ne misle dubrovačke babe
Da su nama sve svjećice slabe!

KOTORANIMA

Da poslije kupovine u mesarnici
ne među portafoje u lijevi špag jaketana,
jer je srce osjetljivo na svaku prazninu!

AJME, ČA ČU MU JA

Pjevaćemo serenadu
O Kotoru našem gradu,
O našem folkloru
S rubljem u koloru

Ajme, ča ču mu ja

Ukrasi su od Kotora
Krpetine raznih boja,
Na svakom balkonu
Štrace raznog kroja

Ajme, ča ču mu ja

Pogledaj u visine
Sa prozora svakog vise
Stare mudantine,
Buštić i kombine

Ajme, ča ču mu ja

A te naše Kotoranče,
Brontolone, čakulone,
Sa svake tarace
Cijede kanavace

Ajme, ča ču mu ja

Kada ima maeštrala
Od šandarara do šandarara
Vise kobarturi,
Šporki tavajuli

Ajme, ča ču mu ja

Pjevali smo serenadu
O Kotoru, našem gradu —
Kome se ne sviđa,
Nek uzme za šalu

E, a što ćemo im m

DRAGA MOJA KARAMPANA

Čuo sam da si se decidala izaći do po tanto i da probudiš Kotorane i ošineš svojim starim batoćom de treba. Htio sam doći lično, ali sam se lani slabo divertiškao u Kotoru, pa ću poći vaporem na drugu bandu, a tebi pišem da po ovom dolje, ako možeš, udriš batoćom po starom običaju.

Evo kako sam lani putovao. Nedjelja, dan je bio manjifik i brod je krenuo iz gruzu u sedam ujutro. Već je počelo grijati, jer je sunce odavno izašlo i ja sam odmah pitao: »A zašto vapor od dite za Kotor ide ovako kasno?« A onaj galijot od kamarijera počeo se smijati i zbori: »Ajme gosparu moj, to Vam je čisti konat: Ako rano krenemo, onda bi furešti na brodu pili kafu, a u Kotor objedovali, a ovako u Dubrovniku kafu, a na brodu objed, a u Kotoru sladoled ili limunadu ili ništa. A u pet popodne parćivamo natrag, onda opet večera na brodu ili u gradu sv. Vlaha.«

Kad smo arivali u Kotor, iskreao sam se na rivu i tražio fakina da mi nosi valizu jer sam uzео sobom proda razgledam Muzeu ali je bio zatvoren baš kad je vapor arivao. Otišao sam do crkve da vidim katedralu, kad i ona zatvorena. Krenuo sam kad su mi pokazali put, jer na rivu nema nigdje plana grada da bi čovjek mogao orjentat, za San Đovani. Kad sam došao blizu vratiju pitam će ću platiti ulaznicu za rezgledat fortecu, a oni su se počeli smijati i kažu: »Kod nas se to ne plaća, nego kad dođete kod vrata za uč gore stisnite dobro nos i pazite da ne slomite nogu, jer na skalnatu fali svaki drugi skalina.« Kad sam vidio da je to tako, vratio sam se nase i krenuo put banja, ali sam se opet morao vratiti u grad, jer nisam imao korađa od velikoga dima iz centrale što ga tramuntana nosi put banja. Išao sam kroz kalete pa sam arivao do šuranja i začudio se kako niko ne vidi onu šporkecu i one kokoške po magazinima. Pošto se bližila ura od partence, krenu sam polako od vrata od Šuranja put rive. Kad ja na rivu a vapor već partio. Uđem na pjacu od rive da vidim koja je ura, a on sat nazad deset minuta, pa tako prevario mene i neke druge. Vište, jer su rekli da u Kotor nemam de jesti pa da valja sobom uzeti. Tražim toga nosača, kako ga ovdje zovu, ali mi odgovoriše da u Kotor toga nema. Krenuo sam i drpim sobom valizu i zamolim jednu gospođu što je bila kod vapura da mi kaže de je garderoba, a ona se počela smijati i kaže: »Nema to u Kotor, zatvorili su je ima 2 godine, a zašto ne zna niko«. Pitao sam de je »Putnik«, a onda su mi odgovorili da je sada zatvoren. Otišao sam i sio pred Grad. kafanom, jer nijesam mogao ić po onom suneu. Hotio nešto popit i pojest i za vidit da li ima što za jest, zvao sam kamarijera, a on mi je odgovorio da objedovat mogu samo u sali. Zamolio sam njih i oni su mi spremili valizu da je ne ostavljam na banket. Krenuo sam

Što ću sad, pitam de mogu rezervirat kamaru, a oni mi odgovoriše da mogu samo u školu hotel »Slavijev«. Pošao sam tamo, a kad sam arivao nisam znao jeli to hotel ili igralište za balun, jer mi zamado nijesu glavu razbili balunom. Otišao sam u kamaru. Kad sam je dobio, tamo se mešlo umit, ali vode nije bilo. Pošto sam imao mudantine sobora, otikao sam se okupat u more, ali mi se nije dalo uvaliti, jer su po momu plivali svakakve deliçije iz kotorskih kanala i sve nešto bijelo kao pahuljice. Pitam što je to, a odgovore mi nije to ništa, to je iz Rivijere — fabrike sapuna. Sio sam malo u ladovinu i uzo čitat foje, ma nijesam mogao od velike graje i kontužoni od onih što sjede na onom tavučinu u ladovinu i igraju trešete i briškutu u mudantine od banja. Došlo je večer, večeraj sam i popio vruću biru i umado me nije kolap uvatio kad sam trebao platit. Kako sam bio umoran od vijada, poso sam rano spavao i naredio da me probude u dvije ure, jer brod partiva u dvije i po. Ali od spavanja nije bilo ništa, jer je daz svirač pod funještru do ponoća, a od ponoća dalje dvojica trojica s harmonikom za svoj konat. Kad me došla probudit u dvije ure, poslao sam je k vragu i rekao: neću parćivat kad već moram plaćat kamaru — oću da spavam bar ovo malo. Ali sam se prevario u konat, jer šoferi Tarinog autobusa, koji kreće u 4 ure iz Kotora za Titograd, parkiraju autobus u park hotela i u tri sata ujutro idu na rivu. Naravski probudili su cijeli hotel, pa i mene. Obrćem se po pijaci, a ono autobusom arivali tuđeski i vidim onog Rafo vodiča iz Dubrovnika. »O, ke nova, Rafo, a što ti vodiš proz Kotor furešte?«, a on meni: »A što ćeš kad u Kotor nema vodiča!« i produži da objašnjava pokazujuć lijevom rukom: Ovdje je toalta, nemojte se ženirat, a desnom rukom pokazao je pravac: A ovam vam je katedrala. Furešti su se svi stali smijati, pa i ja s njima, kon gušto.

Infontan, trćao sam put rive da arivam barem na londonac, koga neki iz Boke zovu »Karampana«. Kakav sam izgledao kad sam arivao doma ne treba ni da ti pišem. Nadam se da ćeš u svom foju nešto od ovoga ako vaja stavit i kad foj izade, pošalji mi jedan.

Pozdrav tvoj LORENCO

MALE IZJAVE VELIKIH KOTORANA

Odsada neću nijedan film niti gledati, a još manje glumit u njega, da mi i ovo drugo oko davo ne izije.

TASLJA

Sve me zafrkaju kotorski berekinci da treba rabotati, a što ja činim nego prodajem kuće pjan po pjan, a kad to završim ženiću se.

DORDE

Kada se misli odizati konkurs za mis Kotora?

PETRICA

IZ RATA

Ivo Rajko je često ponešto radio za doñ I. Ovaj mu je to uredno plaćao, ali mu je jednom ostao dužan 16 lira, i to Ivo nikako nije mogao skužati. Ivo nije mogao čekati i pođe u crkvu Svetoga Tripuna i iz lomozine uzme pare. Da bi umirio svoju savjest (jer je bio dobar katolik) on se okrene prema oltaru sa riječima: »Sveti Tripune, to ja uzimam moje pare jer mi... Ah, poruka madona, što ja to tebi pričam, kad ti to i sve bolje od mene zna!«

Iz Arsenala u Tivtu su radnici za vrijeme rata »dizali« sve što se moglo dići.

Tako je jednoga dana jedan Tivčanin odučio da »digne jedan nakovanj od 30 kg. Vezao ga je konopcem i objesio iza leđa, a preko njega ogrnuo zimski kaput. Na vratima su bili karabinjeri i pored njih je trebalo proći.

Našeg Tivčanina to nije mnogo smetalo i on veselo i lako (kao da ne nosi o ledima nakovanj od 30 kg.) otkakuta do karabinjera, oni vide da tu nešto nije u redu pa ga pitaju što mu je to ispod kaputa. On se nije zbunio već je sve oko njih lako skakutao i čudio se što ga to pitaju. Na kraju jedan karabinjer mu podiže kaput i ugleda veliki nakovanj i reče: »A ovo?« Naš se junak nije zbunio već odmah spremno odgovorio: »Ah! J... deca! Što su mi objesila!«

МОДЕРНИЗОВАНИ ЊЕГОШ

Ништа љепше нема на свијету
Него Брижит Бардо у костиму!

Тешко оном ко довијек живи —
Умријеће од атомске бомбе!

Туд је женска смијешна работа;
Стотину би промијенила „лафа“
Да једнога с „Мерцедесом“ нађе!

МЕТЕОРОЛОШКА

Послије великих кишних падавина, које су се спустиле на наш град, сада се опет очекује велико падање... јака на крају школске године. — (било некад... прије реформе)

ДЈЕЧИЈА УСТА

Посвађала се два мала на пјаци, па ће један другога: — Рећу ја тебе моме тати, па ће те он избиг! — А ја ћу тебе ставит у „Карампану“!

МАЛО ГА ЈЕ УВРИЈЕДИО

Бештимају се Црвени и Фило на rivu око тога ко ће понијет валлиже некеме фурештоме. Падају дебеле ријечи, све једна грђа од друге, а кад су сву резерву потрошили рече Црвени Филу: „О мучи, студенту један!“

Имам комфоран стан и празно срце. Интересентни нека се јаве редакцији на шифру „Усамљеник с раскрснице“

Ivo Rajko po drugi put među Kotoranima

Jedne večeri prije par dana dodijalo jadnom Ivu Rajku da leži na groblju i polako se digao, što mu i nije bilo teško, jer je ionako sve tamo razrovano, pa jedva se probijajuć kroz travurinu i draće, izašao je kroz vrata groblja i preko malog mosta uputio se prema Kotoru. Odmah čim je počeo hodati po onoj krasnoj cesti, koja vodi od groblja do glavne ceste, tri puta je pao i dizao se. Od bubulja i ostalog kamenja jedva je kročio. Onako slab, beštimao je i pošao ljut i polako se primicao Kotoru i mislio »Bože moj kako oni moji jadni dordini prolaze ovuda kad nose mrca. Da se netko sjetio pa od kako sam ja umro, da su svaki dan po jedan cm. puta uredili već bi bili sredili i asfaltirali i do Trojice, a ne samo do groblja.«

Ovako misleći najednom mu se učinilo da se našao u sred bijela dana. Ivo nije znao da su se Skaljari modernizovali i postavili neon osvjetljenje. Zurio je u nove sijalice i tako gledajući došao do novo uređenog i otkrivenog groblja, pa kako to ranije nije vidio, mislio je da je pogriješio put, ali kad se našao na starom, izlomljenom i punom rupa mostu od Gurdića, uvjerio se je da je zbilja u Kotoru, samo mu je bilo sumnjivo što ne čuje centralu kako radi, i sve je gledao na onu veliku zgradu mjesto stare centrale, i sve klimao glavom i produžio dalje. Čudio se zasađenom cvijeću i drveću, pa još više začuden došao je do pompe na početku markata, a kako nije pio toliko godina od gušta je otvorio pipu da se napije, ali... vode nema. Šta je ovo, pita jadan Ivo? Ali on nije upoznat da Opština nema kredita platiti nekog da dežura i od 9 sati uveče pa bar do pola noći... Ovako žedan zakoračio je par koraka, ali odjednom se pružio koliko je dug i širok na gomilu smeća. Što je ovo, da nisam možda već došao kod kuće od macakana na pazar? Opet jadni Ivo Rajko nije znao da je komunalno preduzeće riješilo pitanje odnošenja smeća i da oni, sve što je preko norme, izručuju na sred rive na veselje muhama, vrapcima, golubima i vjetru, naravno, koji raznose to kroz cijelu rivu i markat, i da je to atrakcija i za strance, koji čak to i slikavaju. Krasna idila, misli Ivo Rajko, ispod neon osvjetljenja gomile smeća. Jedva se iz smeća izvuko, pošao je dalje. Prošao je kroz pjacu od rive i pošao prema pošti. Umorio se i htio da malo otpava i tražio je kašun od pošte, ne znajući da se pošta preselila van grada. Ali u nesreći bilo je i sreće. Hvala bogu našao je na stotinama tih kašuna i ambalaže ispred m... od »Napretka« i tako se u... jedan veliki i skupa sa mač... se prospavao do zore. Najednom se probudi i strašno prestraši. Strašna grmljavina ga uzdrma, mislio je gdje će ponovo umrijeti, a da i ne vidi Kotor, ali kad je vidio

što je, nasmijao se i pomislio, »E jadni Pićo, ti si građane Kotora budio sa malim zvonom i fišćanjem, pa i pjesmom, a sada kupe smet psujuć i vukući one teške kante i bačve kroz ulice tako da i ne treba sirena iz Rivijere da budi narod, to se komunalno pobrinulo preko svojih kadrova, da vrši budnicu građana.«

Razočaran šporkecom prošao je dalje i tako došao na pjacu kod tamnice i stao kao ukopan. Odmah je nekoga zapitao »oli je još ovdje Italija?« Ovaj ga čudno pogleda misleći da je Ivo lud, međutim ovaj nije vidio da Ivo gleda na jednom zidu od kuće talijanske parole koje su ostale još od okupatora, i da se nitko nije našao da ih skine.

Kad je prolaznik vidio našta cilja Ivo, kaže mu: »e moj Ivo njesu sario tu parole, ima ih skoro svuda po Kotoru, valjda nadležni misle to ostaviti kao uspomenu na one četiri crne godine u Kotoru. Još više začuden ide Ivo i ogleda se. Prolaznika malo sreta, sve radionice nekadašnje zatvorene, ne čuju se korači, ni špane, nema ni jednog zanatlije sve do vrata od Pazara. Odjednom je počeo kašljati i onako slab skoro se ugušio. Crni dim ga obavio, a nije znao da je izrađena i podignuta centrala na Pazar. Onako šporak i crn, obišao je stari most i mislio gledajući u dim i centralu: »Bože moj koji je to pametnjaković i visokomni odredio upravo to mjesto da podigne centralu«, a ljutio se je na stare Kotorane, kako

ZA NAŠE ĐAKE

Savjeti budućim studentima

Mnogi vole pravo — tu učiti ne treba, Pa zato pravnici padaju ko s neba!

Ako želiš brzo steći limuzinu, Tad, brajko, upiši odmah medicinu!

Kad se vrijeme mijenja, pa te sijeva noga, Tad pokušaj zvanje meteorologa!

za tehniku, bogme, treba mudra glava, Ali takav jadnik ni noću ne spava!

Umjetnost je lijepa — ako imaš dara, Al bez slave, družo, slaba pada para!

Ako li te brige finansiske more, Nikako ne idi ti u profesore!

ĐAČKI KINO PROGRAM

Školska godina	= Cesta duga godinu dana
Ocjene	= Lift za gubilište
Đaci	= Nismo mi anđeli
Đačka menza	= Hleb, ljubav i mašta
Školski program	= Vlak bez voznog reda.
Pripreme za maturu	= Ne čekaj na maj
Matura	= Velika zbrka
Školska zgrada	= U koprodukciji sa osmogodišnjom školom izuzetno je u metnut pozorišni komad ZAJEDNIČKI STAN.

su to dinara i po njegovom običaju

sve mrmljao i govorio sam sa sobom. Sreo ga je Vicko i pitao ga: »Što je Ivo što si ljut i zašto si tužan?« On mu odgovori zbog centrale i Kotorana, našto mu Vicko kaže: E moj Ivo kakav Kotor i Kotorani, kad ih malo više ima, a i oni što su ostali ne bore se mnogo.

Opet Ivo ide dalje i prolazeći pred pumpe od vode, sjetio se da nije sinoć uspio piti. Sav sretan pade na pumpu ali... vode opet nema. »A kako to sad, zar opet nema tko da otvori vodu. Ima rekoše mu, ali sada nema struje pa motori pumpe ne mogu tjerati vodu. A Ivo onako nekak ipak im odgovori, pa kako to kad nema struje da nema ni vode, zašto ne uzmu jedan agregat pa nek bude to samo za pumpe kad nestane struje. E kažu mu neki prolaznici, to je strašno komplikovano, jer bi inače i naše kino uzelo agregat, ali niti ima ko da to naredi, niti na naruči a nema nitko ni volje. Uprava kina je zadovoljna što se građani guše u tijelesnoj i nehigijenskoj sali, a kad nema struje nije im ni stalo jer ne vraćaju pare, a tko hoće sutra dan da dođe nek dode, a ko neće na volju mu, samo pare ne davaju natrag. Još su mu pričali o arogantnosti nekih službenika u kino, kako izgleda da su gledaoci zbog njih, a ne on ili oni zbog gledaoca-građana, ali se Ivo i toliko ovo smrči, da prođe brzo kroz ulice, kroz oblake prašine. Pita on smetlare zašto sad mete kad se to može raditi ranije, a ne kad narod prolazi. Odgovorili su mu da oni metu kad je njihov volja, a da on ne mora ni prolaziti.

Пут од Луке до Душана или Миша је понекада за исту робу, истор предузета, дуг и по сто динара. Није боље путовати ни од Милоша до Пека.

Обзиром на отварање туристичке сезоне умољавају се Которани да се што мање појављују на меркат, јер се и онако повећао број срчаних болесника.

Ко зна? Можда је и Жерар Филип свратио у Котор и погледао цијене на меркат и одмах умро од колпа.

Још prije prvog rata jedan sudija austrijski je imao nešto s jednom sa merkata i njoj počeo stumig da obrijee.

Tu nije bilo druge pomoći nego da se vjenčaju.

Tako vam je ona ušla u krug velikih austrijskih sinjora.

Jednom se u krug sinjora uz bice-rin rožolja raspredalo pitanje fureš-tijih jezika.

— Težak vam je francoski, kaže žena od jednog finance, piše se cha-pean a čita se šupo.

— Nije to ništa, kaže naša sa mar-kata, Inglezi pišu Shakespeare a čita se Šopenhauer.

Priča se, da će, od sada, avioni za tivatski areodrom obilazi Kotor jer se boje da ne udare u visoke cijene kotorske pijace.

O d a K a r a m p a n i

Ko je pio vode sa Karampane
Te preslavne kotorske fontane
Taj se vazda može da pohvali
Da mu nije sve šuplje u glavi.
Jer je slavna voda Karampana
Sakupljala mudrost svakog dana,
Doživljava cura i maldića,
Od Pazara pa sve do Gurdića.
Ko je kadgod samo posmatrao
Cvijet društva što se sakupljao
Okolo vode gdje veselo sijeda
Događaje gradske da raspreda.
Taj nikada zaboravit neće
Tu družinu što se tuda kreće
Lavandere i sve vodarice,
Čistačice i sve kuvarice.
Kad zagrme iza svega glasa
Zaglušuju uši istog časa
Buka, vika, teški zveket lata
Odjekuju da te muka hvata.
Među njima uvijek se pominje
Svima znane gradske prvakinje:
Kate Cikla, Bruštulin Tonina,
Jane Biza, Naste i Moretina.
Tu dolazi i Milica su »po brade«
I još druge, ko ih svijeh znade,
Jedna drugu psuje i proganja
Sve poštene, ko vrata od Suranja.
Jadne li su neke od njih bile
Kada bi se samo pojavile
Kroz ulice gradske, da što kupe
Tresle su se od jada i muke.
Skakala su djeca sa svih strana
Berekini iz svojih dućana
Vika, zvižduk zrakom se prolama
Odjekuje gradskim ulicama.
»Bru« je bila najlošije sreće
Povorka se za njom cjela kreće
Ni odrasli nijesu s mirom stali
Kada bi je samo ugledali.
Mitar odmah na vrata iskače
Rukom vrti i »Bru« tiho šapbće
A Tonina jedna skoro plače

Više, psuje. »Muč stari magarče«.
Nesretna se jedva nogu drži
Dok uporno Mitar kafu prži
Nemoćno se tad rukama maši
Hoće time Mitra da uplaši.
Ali sve to ništa ne pomaže
Jer običaj stari to nalaže
Da Toninu svako zadirkuje
Bez obzira što prijeti i psuje.
Još su one najsigurnije bile
Okolo vode kad su se vrtile
Trebalo je stoga da pripaze
Da se vazda drže svoje baze.
S Karampanom bježu povezani
Svi poznati gradski velikani
Najprvi je bio naš šjor Niko
A do njega odmah brat mu Tripo.
Tad dolazi skoro cijela banda:
Pićo, Golub, Luigi »Casa Granda«
Mato šumplek, Lampo, Ostoilo
I još drugih ko zna koliko ih je bilo
Svi su bili stručnjaci od oka
Znala ih je skoro cijela Boka
Al' se ne zna zanat gdje su učili
Samo da su svi majstori bili.
Jedni od njih kučke su lovili
Drugi opet jame su čistili
Čak su neki govornici bili
I ko znade šta su sve činili.
Osim njih je vrijedan spomena
Puro nosač, držanja otmena
Grmio je uvijek svojim basom
Jak debeljko ali malim stasom.
Sve su ovo čeda Karampane
Te preslavne kotorske fontane
Zato i oni s njom vječito žive
Pokoljenja uvijek da im se dive.
Karampano, besmrtna fontano
Nestala si i suviše rano
Al ti ime nikad umrijet neće
Dok je Boke, s njom uvijek živjeće.

A. S.

Kotoranin iz Splita

АМФИБИЈЕ У КОТОРУ

Како сазнајемо из добро обавјештених кругова, једно предузеће намјерава да купи у иностранству специјалне камионе и да ће за своје шофере отворити курс за изучавање вожње — по морском дну.

„PIA DESIDERIJA“

Када је чуо да излази „Карампана“, један је млади которски правник узвикнуо: „Ох, зашто немам судско — адвокатски испит?!“

РАЗГОВАРАЈУ ДВА КОТОРАНИНА НА РИВУ:

— Ма што ово фишћају сирене, али је неће ватра?
— Каква те је ватра уватила! то је Мирко пустио забавну музику на разгласу.

Prije Drugog svjetskog rata živjela je u gradu jedna starica, poznata kao šjora Mare. Nije mogla izgovoriti slova (Suglasnike), pa bi pri upotrebi istih simpatično zatepala. Jednom prilikom zapita je susjeda: »ŠJORA MARE, JELI KUCALO PODNE?« »JET TETO MOJA, PONE JE TUTALO, ALI JOT NIJE JEBATILO«, odgovori dobra starica.

ТЕЛЕ — ЖЕЉЕ

Уколико неко не успије поћи овога лета на олимпијад у Рим, нека се стрпи четири године до следеће олимпијаде у Токију јер ће њу сигурно моћи да посматра на телевизору клуба јавних радника. Надамо се, наиме, да ће се до тада саградити релејна телевизиска антена на Врмцу.

Туристичко друштво спрема се да оштампа проспекат града и његових знаменитости. У њему ће, између осталог, бити споменути: летна позорница на бедему, фестивал „Бокешке ноћи“, водичи, табела са планом града, романтични излети ноћу по заливу, бар и дансинг на врху Сан Ђована, првокласна музика и пјевачи пред кафаном и Славијом и гардероба. Вјерујемо да ће сви наши грађани ово топло поздравити, али — биће им душло теже кад се пробуде из тога лијепог сна.

Препоручамо се цијењеним муштеријама и будимо им велики избор првокласних крепаних мачака, увезених и домаћих штраца и шљатина, Париских парфема „умидеца“ и „апа рибе-слане“, као и непотрошене резерве коната, ћика, картушине и шкатула од цигара и шуферина.

ШУРАЊСКИ МАШИНИ

Которске пословице и питалице

ЗРНО ПО ЗРНО ПОГАЧА, КАМЕН
ПО КАМЕН

па ће зграда Банке на Бенову бити саграђена за двадесет година.

СЛОЖНА БРАЋА КУЉУ ГРАДЕ,
А НЕСЛОЖНА
ЧИСТОЋА ЈЕ ПОЛА ЗДРАВЉА, А
ШПОРКЕЦА ДРУГА ПОЛОВИЦА
КО РАНО РАНИ

праве урбанистичке планове Котора.

ВОДА СВЕ ПЕРЕ, А ЦРН ОБРАЗ
КО ДРУГОМЕ ЈАМУ КОПА

важи за которске угоститеље добија нешто замотано у шкартоц или пуну вишаролу у главу. пере само детерџент „БИСЕР“ брзо ће изредовати у служби.

Питање:

Зашто Которани иду подигнуте главе?

Одговор:
ЗАТО ШТО ГЛЕДАЈУ ДА ИМ КОЈЕ ШКУРО НЕ ПАНЕ НА ГЛАВУ.

Шта је у Котору на највишем нивоу?
Ко би у Котору био највише погођен кад би се увело награђивање по учинку?

ЦИЈЕНЕ ПОД МАРКАТ.

Што би се у Котору десило кад би свако гледало своја посла?

ФУДБАЛСКИ КЛУБ „БОКЕЉ“.

ОНДА БИ БЕСПОСЛИЧАРИ
ОСТАЛИ БЕЗ ПОСЛА.

Нијесам се надао да ће ми она кртола у Бајицама онако лијепо изникнут.

Ј о в о

Мијењам полован моторбицикл за очувану жену, може и уз доплату.

НОСОЊА

Уређује и издаје: Редакциони одбор. Одговорни уредник Душан Ј. Ђелановић. Штампа: Штампарско предузеће »А. Палтавоћ«, Котор. — За штампарiju Branko Ђелановић